

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (wersja przekształcona)

COM(2013) 162 final – 2013/0089 (COD)

(2013/C 327/09)

Sprawozdawca generalny: **Bernardo HERNÁNDEZ BATALLER**

Dnia 15 kwietnia 2013 r. Rada oraz dnia 16 kwietnia 2013 r. Parlament Europejski, działając na podstawie art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, postanowiły zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie

wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (wersja przekształcona)

COM(2013) 162 final – 2013/0089 (COD).

Dnia 16 kwietnia 2013 r. Prezydium Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego powierzyło Sekcji Jednolitego Rynku, Produkcji i Konsumpcji przygotowanie opinii w tej sprawie.

Mając na względzie pilny charakter prac, na 491. sesji plenarnej w dniach 10–11 lipca 2013 r. (posiedzenie z 11 lipca) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny wyznaczył Bernarda Hernández Batallera na sprawozdawcę generalnego oraz 116 głosami – 2 osoby wstrzymały się od głosu – przyjął następującą opinię:

1. Wnioski i zalecenia

1.1 Ze względu na niezaprzeczną wartość, jaką do gospodarki wnoszą znaki towarowe, oraz na ich pozytywny wpływ na działanie rynku wewnętrznego, obowiązujące ramy prawne w zakresie ochrony ponadnarodowej nie są wystarczające. Wniosek w sprawie dyrektywy stanowi jednak postęp w stosunku do obecnej sytuacji, w której mamy do czynienia z różnicami w przepisach wspólnotowych i krajowych dotyczących znaków towarowych.

1.2 Komitet opowiada się więc za wzmocnieniem ochrony praw własności intelektualnej związanych z praworządnym wykorzystaniem komercyjnego znaku handlowego, w miarę możliwości w oparciu o wspólnotowy rejestr znaków towarowych. Zachęca Komisję Europejską, by wspierała Urząd Harmonizacji Rynku Wewnętrznego (UHRW) w jego funkcji nadzorczej w odniesieniu do poszanowania wymienionych praw.

1.3 Unijne prawo nadaje właścicielowi znaku towarowego zarówno prawo do wyłącznego korzystania z niego w celach komercyjnych („ius utendi”), jak i możliwość zapobiegania sytuacjom, w których mógłby on ponieść szkodę w wyniku wykorzystania znaku towarowego przez osoby trzecie, które imitowałyby znak towarowy lub przywłaszczyły sobie jego znaki rozpoznawcze („ius prohibendi”). Komitet wnosi o przyjęcie środków zapobiegawczych i naprawczych w stosunku do piractwa, które szkodzi konkurencyjności europejskich przedsiębiorstw.

1.4 W obowiązujących unijnych ramach prawnych nie ustanawia się jednak precyzyjnie warunków, na jakich właściciel znaku towarowego może przeprowadzać odpowiednie działania, by ukrócić tego rodzaju procedury.

1.5 Ogólnie rzecz biorąc, w nadchodzących latach należy zakończyć cały proces harmonizacji i ujednoczyć prawo doty-

czące znaków towarowych. W tym celu należałoby przyjąć unijny kodeks znaków towarowych, w którym ustanowiono by m.in. utworzenie elastycznej, jednolitej i finansowo opłacalnej procedury, która ułatwiłaby zainteresowanym stronom dobrowolne opowiedzenie się za dobrowolnym rejestrem handlowego znaku towarowego, co pozwoliłoby na zlikwidowanie obecnych różnic ustawodawczych.

1.6 EKES powinien odgrywać aktywną rolę w procesie ustawodawczym dotyczącym przyjęcia wszystkich aktów prawnych dotyczących własności intelektualnej. Dlatego ubolewa, że nie przedstawiono mu do konsultacji wniosku w sprawie zmiany rozporządzenia dotyczącego wspólnotowego znaku towarowego.

1.7 Komitet ma nadzieję, że w przyszłości utworzony zostanie system gwarantujący jednolitą ochronę znaków towarowych, z punktu widzenia przedsiębiorstw i konsumentów.

2. Wprowadzenie

2.1 Na szczeblu międzynarodowym prawo w zakresie znaków towarowych opiera się na konwencji paryskiej o ochronie własności przemysłowej, podpisanej w Paryżu 20 marca 1883 r., poddanej ostatniemu przeglądowi w Sztokholmie 14 lipca 1967 r. i zmienionej 28 września 1979 r. ⁽¹⁾ (zwanej dalej „konwencją paryską”).

2.2 Zgodnie z art. 19 konwencji paryskiej państwa, do których ma ona zastosowanie, mają prawo do zawierania indywidualnych porozumień między sobą w zakresie własności przemysłowej.

⁽¹⁾ *Recueil des traités des Nations unies* [Zbiór traktatów Narodów Zjednoczonych], tom 828, nr 11851.

2.3 Na podstawie tych przepisów przyjęto porozumienie nicejskie dotyczące międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków, przyjęte na konferencji dyplomatycznej w Nicei 15 czerwca 1957 r., poddane ostatniemu przeglądowi 13 maja 1977 r. w Genewie i zmienione 28 września 1979 r.⁽²⁾ Co pięć lat komitet ekspertów poddaje przeglądowi klasyfikację nicejską.

2.4 Z bazy danych Światowej Organizacji Własności Intelektualnej (WIPO) wynika, że z państw członkowskich UE jedynie Republika Cypryjska i Republika Malty nie należą do porozumienia nicejskiego; oba te kraje stosują jednak klasyfikację nicejską.

2.5 Ochrona znaków towarowych to kwestia dogłębnie terytorialna. Wynika to z faktu, że znak towarowy to prawo własności chroniące dany znak na określonym obszarze.

2.5.1 Na poziomie prawa pierwotnego Unii Europejskiej ochrona własności intelektualnej jest ujęta w art. 17 ust. 2 Europejskiej Karty Praw Podstawowych.

2.5.2 Również art. 118 TFUE stanowi, że w ramach ustanawiania lub funkcjonowania rynku wewnętrznego, Parlament Europejski i Rada ustanawiają, zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą, środki dotyczące tworzenia europejskich praw własności intelektualnej w celu zapewnienia jednolitej ochrony praw własności intelektualnej i przemysłowej w Unii oraz utworzenia scentralizowanych na poziomie Unii systemów zezwoleń, koordynacji i nadzoru.

2.6 W Unii Europejskiej współistnieje ochrona krajowych i wspólnotowych znaków towarowych. Właściciel krajowego znaku towarowego może realizować wynikające z niego prawa na obszarze państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo krajowe chroni jego znak towarowy. Właściciel wspólnotowego znaku towarowego ma takie prawo na terytorium dwudziestu ośmiu państw członkowskich, ponieważ obowiązuje ono na tym obszarze.

2.7 Ustawodawstwa państw członkowskich w zakresie znaków towarowych zostały częściowo zharmonizowane dzięki dyrektywie 89/104/EWG z 21 grudnia 1988 r., a następnie ujednolicone jako dyrektywa 2008/95/WE.

2.8 Równoległe i w powiązaniu z krajowymi systemami znaków towarowych rozporządzeniem Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, ujednoliconym jako rozporządzenie (WE) nr 207/2009, ustanowiono niezależny system rejestracji jednolitych praw wywołujących ten sam skutek w całej UE. W tym kontekście utworzono Urząd Harmonizacji Rynku Wewnętrznego (UHRW), odpowiedzialny za rejestrację wspólnotowych znaków towarowych i administrowanie nimi.

2.9 W ostatnich latach Komisja zainicjowała debaty publiczne na temat własności intelektualnej, w których wziął udział EKES, a w roku 2011 ogłosiła przegląd systemu znaków towarowych w Europie, mający na celu jego modernizację, zarówno w skali UE, jak i na szczeblu krajowym, by cały system był bardziej skuteczny, efektywny i spójny.

2.10 W rezolucji z 25 września 2008 r. w sprawie europejskiego globalnego planu walki z fałszerstwem i piractwem Rada wniosła o przegląd rozporządzenia (WE) nr 1383/2003 z dnia 22 lipca 2003 r. dotyczącego działań organów celnych skierowanych przeciwko towarom podejrzanym o naruszenie niektórych praw własności intelektualnej oraz środków podejmowanych w odniesieniu do towarów, co do których stwierdzono, że naruszyły takie prawa⁽³⁾. EKES ma nadzieję, że ramy prawne zostaną tak ulepszone, by wzmocnić ochronę praw własności intelektualnej przez organy celne i zagwarantować odpowiednie bezpieczeństwo prawne.

2.11 Europejski system znaków towarowych opiera się na zasadzie współistnienia i komplementarności ochrony znaków krajowych i europejskich.

2.12 Rozporządzenie w sprawie europejskiego znaku towarowego ustanawia system globalny, obejmujący wszystkie aspekty prawa materialnego i procesowego. Z kolei zakres dyrektywy jest ograniczony do niektórych przepisów prawa materialnego. Stąd założenie wniosku, by przepisy prawa materialnego były podobne i by przynajmniej najważniejsze przepisy proceduralne nawzajem się uzupełniały.

2.13 Celem wniosku jest pobudzenie innowacji i wzrostu gospodarczego poprzez zwiększenie dostępności dla przedsiębiorstw i skuteczności systemów rejestracji znaków towarowych w całej UE dzięki zmniejszeniu związanych z nimi kosztów i złożoności tych systemów, a także zwiększeniu szybkości obsługi, przewidywalności i bezpieczeństwa prawnego.

2.14 Inicjatywie, mającej na celu przekształcenie dyrektywy, przyświecają w szczególności następujące cele:

— unowocześnienie i udoskonalenie obowiązujących przepisów dyrektywy poprzez zmianę przestarzałych przepisów, zwiększenie pewności prawa oraz uściślenie praw wynikających ze znaków towarowych pod względem ich zakresu i ograniczeń;

— osiągnięcie większego zbliżenia krajowych przepisów i procedur dotyczących znaków towarowych w celu zwiększenia ich spójności z systemem wspólnotowego znaku towarowego poprzez:

a) wprowadzenie nowych przepisów materialnych oraz

b) wprowadzenie do dyrektywy głównych przepisów proceduralnych zgodnie z przepisami zawartymi w rozporządzeniu, zwłaszcza tych przepisów, w których występują różnice sprawiające problemy użytkownikom, o ile taka harmonizacja jest postrzegana jako niezbędna dla utworzenia harmonijnego, dodatkowego systemu ochrony znaków towarowych w Europie;

— usprawnienie współpracy między urzędami z państw członkowskich a UHRW w celu upowszechniania harmonizacji praktyk i opracowywania wspólnych narzędzi poprzez ustanowienie podstawy prawnej tej współpracy.

⁽²⁾ *Recueil des traités des Nations unies* [Zbiór traktatów Narodów Zjednoczonych], tom 818, nr 11849.

⁽³⁾ Dz.U. L 196 z 2.8.2003, s. 7.

2.15 Celem wniosku w sprawie dyrektywy jest aktualizacja i ulepszenie obowiązujących przepisów w zakresie:

- definicji znaku towarowego, dzięki dopuszczeniu do rejestracji znaków towarowych, które mogą być przedstawione za pośrednictwem środków technologicznych zapewniających odpowiednie gwarancje;
- praw nadanych z tytułu znaku towarowego, o których mowa w art. 10 i 11: praw przyznanych bez uszczerbku dla wcześniejszych praw, przypadków podwójnej tożsamości, wykorzystania jako nazwy handlowej lub nazwy przedsiębiorstwa, używania w reklamie porównawczej, przesyłek od dostawców komercyjnych, towarów wprowadzanych na obszar celny, aktów przygotowawczych i ograniczenia skutków znaku towarowego.

2.16 Intencją wniosku jest także większe zbliżenie do prawa materialnego, poprzez ochronę oznaczeń geograficznych i określeń tradycyjnych, ochronę znaków towarowych cieszących się renomą, podkreślanie prawa znaków towarowych jako przedmiotów własności, jako że mogą one być przedmiotem przeniesienia praw rzeczowych, a także uregulowanie kwestii znaków wspólnych.

2.17 Jeśli chodzi o harmonizację głównych norm proceduralnych, obejmuje ona oznaczenie tożsamości i klasyfikację towarów i usług, badanie z urzędu, opłaty, procedurę sprzeciwu, nieużywanie znaku towarowego jako zarzutu w postępowaniu w sprawie sprzeciwu, procedurę stwierdzenia wygaśnięcia lub nieważności i nieużywanie znaku towarowego jako zarzutu w postępowaniu o stwierdzenie nieważności.

2.18 We wniosku wnosi się także o ułatwienie współpracy między urzędami, jako uzupełnienie ram prawnych w zakresie współpracy w kontekście przeglądu rozporządzenia. Art. 52 stanowi podstawę prawną działań służących ułatwianiu współpracy między UHRW i urzędami ds. własności intelektualnej państw członkowskich.

3. Uwagi ogólne

3.1 EKES z zadowoleniem przyjmuje wniosek w sprawie dyrektywy Komisji Europejskiej, który wydaje się szczególnie przydatny w kontekście wysoko konkurencyjnego otoczenia globalnej gospodarki i recesji gospodarczej w Europie.

3.1.1 Z tego punktu widzenia znaki towarowe przyczyniają się, z jednej strony, do tworzenia wartości ekonomicznej i lojalności konsumenckiej, a z drugiej strony – do ochrony konsumenta.

3.1.2 Ten ostatni aspekt jest szczególnie ważny z kilku względów:

- po pierwsze, ochrona znaków towarowych zmniejsza ponoszone przez konsumentów koszty poszukiwań;
- po drugie, gwarantuje im spójny poziom jakości, który zobowiązuje producenta do dbałości o produkt lub usługę;

- po trzecie, wymaga inwestycji w ulepszanie produktu czy usługi i w innowacje, co zwiększa zaufanie konsumentów.

3.2 Wniosek w sprawie dyrektywy znacznie ulepszy trzy aspekty obecnych ram prawnych przepisów państw członkowskich:

- uproszczenie systemów rejestracji znaków towarowych w całej UE, i co za tym idzie, redukcja kosztów i przyspieszenie procedur;
- bezpieczeństwo prawne wynikające ze skuteczniejszego uzupełniania się norm krajowych i norm ponadnarodowych w tym zakresie, a także koordynacja odpowiednich organów władzy;

- wyższy poziom ochrony własności intelektualnej, wynikający głównie z bardziej zrozumiałego systemu towarów przewożonych, uwzględnienia nowych kryteriów rejestru, takich jak np. znaki dźwiękowe i niektóre szczególne informacje dotyczące ochrony m.in. oznaczeń geograficznych lub języków niebędących oficjalnymi językami Unii Europejskiej.

3.3 W świetle rozwoju sytuacji gospodarczej, handlowej i prawnej uwzględnia się także takie ważne nowe elementy, jak definicja znaku towarowego, umożliwiająca nie tylko graficzną identyfikację znaku towarowego, ale także pozwalająca na dokładniejszą identyfikację znaku towarowego, dzięki dopuszczeniu do rejestracji znaków towarowych, które mogą być przedstawione za pośrednictwem środków technologicznych zapewniających odpowiednie gwarancje.

3.4 Pozytywnie należy ocenić większe zbliżenie się do prawa materialnego w takich przypadkach, jak ochrona oznaczeń geograficznych i określeń tradycyjnych, ochrona renomowanych znaków towarowych, traktowanie znaków towarowych jako przedmiotów własności, np. w przypadku zrzekania się praw i zasadniczych aspektów wprowadzania do obrotu. Uwzględnienie we wniosku w sprawie dyrektywy znaków wspólnych i znaków gwarancyjnych jest bardzo ważne zarówno dla przedsiębiorstw, jak i dla konsumentów.

3.5 EKES przyjmuje również z zadowoleniem harmonizację najważniejszych norm proceduralnych, ponieważ ustanawia się wspólne normy oznaczenia tożsamości i klasyfikacji towarów i usług, zgodnie z wytycznymi Trybunału Sprawiedliwości, a także badanie z urzędu, procedurę sprzeciwu i procedurę stwierdzenia wygaśnięcia lub nieważności.

3.6 Komitet ocenia pozytywnie również fakt, że procedura przygotowania wniosku w sprawie dyrektywy została odpowiednio nagłośniona i że uczestniczyły w niej zainteresowane sektory społeczeństwa obywatelskiego.

3.7 Należy jednak zgłosić zastrzeżenia co do przedmiotu i treści omawianego wniosku, nie naruszając zapisów wniosku w sprawie zmiany obowiązującego rozporządzenia (WE) nr 207/2009, w którym ustanowiono niezależny system rejestracji jednolitych praw, uzupełniający pakiet legislacyjny, do którego należy również wniosek w sprawie dyrektywy.

3.8 Dlatego Komitet wyraża swoje zdziwienie faktem, że nie przedstawiono mu do konsultacji wniosku COM (2013) 161 final z 27 marca 2013 r. w sprawie przeglądu wspomnianego rozporządzenia dotyczącego wspólnotowego znaku towarowego.

3.9 Jako że mowa o akcie mającym bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (art. 118 TFUE) i wpływającym na poziom ochrony konsumentów (art. 169 TFUE), ze spójnej, osadzonej w kontekście interpretacji przepisów traktatowych, które nadają Komitetowi kompetencje konsultacyjne w tych obszarach, wynika, że EKES powinien brać udział w procedurze ustawodawczej przyjmowania tego aktu.

3.10 Unijne prawo nadaje właścicielowi znaku towarowego zarówno prawo do jego wyłącznego wykorzystania w celach komercyjnych („*ius utendi*”), jak i możliwość zapobiegania sytuacjom, w których mógłby on ponieść szkodę w wyniku wykorzystania znaku towarowego przez osoby trzecie, które imitowałyby znak towarowy lub przywłaszczyły sobie jego znaki rozpoznawcze („*ius prohibendi*”), art. 9 rozporządzenia (WE) nr 207/2009.

3.11 W obowiązujących unijnych ramach prawnych nie ustanawia się jednak precyzyjnie warunków, na jakich właściciel znaku towarowego może przeprowadzać odpowiednie działania, by ukrócić tego rodzaju procedury.

3.11.1 O ile wniosek w sprawie dyrektywy znacznie poszerza liczbę przypadków, w których właściciel marki może zakazać jej używania przez osoby trzecie (art. 10), oraz ustanawia nawet nowy przepis w tym względzie, tzn. naruszenie praw właściciela poprzez wizualną postać produktu, opakowania lub innych środków (art. 11) lub wykorzystanie znaku towarowego przez agenta lub przedstawiciela osoby będącej właścicielem znaku towarowego (art. 13), to w przypadku postępowania sądowego dokładne określenie zakresu praw zależy od kryterium odpowiedniego sędziego.

3.11.2 Dany organ sądowy zdecydowałby wówczas, czy zachodzi lub nie prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd lub przywłaszczenia sobie znaku towarowego przez osoby trzecie. Gdyby okoliczności te miały miejsce, sąd określi również rodzaj zadośćuczynienia przysługującego właścicielowi znaku towarowego, w zależności od dochodzonego roszczenia.

3.11.3 Wynika z tego, że wniosek w sprawie dyrektywy nie oferuje jednolitej ochrony praw do eksploatacji właściciela znaku towarowego ani praw konsumentów, w przypadku gdy są one łamane w wyniku niewłaściwego lub przestępczego wykorzystania znaku towarowego.

3.12 Uzupełnianie się systemu ponadnarodowego i krajowych systemów ochrony praw właściciela znaku towarowego może więc stanowić zagrożenie dla jak najskuteczniejszej i najsprawniejszej ochrony, zgodnej z celami zawartymi we wniosku w sprawie dyrektywy.

3.12.1 Nie gwarantuje się np. przewyższenia krajowych różnic wynikających z nieprawidłowej transpozycji przepisów dyrektywy 2004/48/WE (w sprawie poszanowania prawa własności intelektualnej), dotyczących środków zapewniania działań w zakresie:

- zaprzestania, w tym ewentualnie zniszczenia towarów i środków ich produkcji, lub nałożenia kar pieniężnych;
- odszkodowania lub możliwości opublikowania stosownego orzeczenia.

3.12.2 Brak pewności prawnej zwiększy się w przypadkach domniemanego naruszenia w kilku państwach członkowskich praw właściciela znaku towarowego.

3.13 W samym wniosku w sprawie dyrektywy mowa o okolicznościach zwiększających stopień złożoności wspomnianej ochrony.

3.13.1 Dlatego np. art. 4 ust. 3 (podstawy odmowy lub stwierdzenia nieważności rejestracji) stanowi: „Znak towarowy może zostać uznany za nieważny, jeśli zgłaszający dokonał zgłoszenia znaku towarowego do rejestracji w złej wierze. Państwa członkowskie mogą również postanowić, że taki znak towarowy nie podlega rejestracji”.

3.14 Jeżeli zdaniem UHRW brak zamiaru wykorzystania wyklucza pojęcie wykorzystania w złej wierze, jaki organ ustanowi jednolite kryteria dla odpowiednich oceniających, by mogli oni stwierdzić, że inne przyczyny wskazują na działanie w złej wierze?

3.15 Ta luka ustawodawcza jest paradoksalna, jeżeli porównać ją z nowym przepisem art. 10 ust. 5 wniosku w sprawie dyrektywy, w którym wzmacnia się prawa właściciela znaku towarowego, by uniknąć sytuacji, w której osoby trzecie wprowadzają towary pochodzące z obszarów nienależących do unii celnej, chociaż nie są one dopuszczone do swobodnego obrotu na tym obszarze. W związku z tym wniosek nie podąża w tym punkcie śladem obowiązującego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości w sprawie przewożonych towarów (sprawy C-446/09 i C-495/09, Philips/Nokia), a także unieważnia wszelkie zamierzenie lub dowód na działanie w dobrej wierze, w której mogłyby działać osoby trzecie⁽⁴⁾.

⁽⁴⁾ Art. 10 ust. 5 wniosku w sprawie dyrektywy brzmi „Właścicielowi zarejestrowanego znaku towarowego przysługuje również prawo uniemożliwienia wszystkim osobom trzecim wprowadzenia towarów – w kontekście działalności handlowej – na obszar celny państwa członkowskiego, w którym zarejestrowany jest znak towarowy, bez dopuszczenia ich do swobodnego obrotu na tym obszarze, w przypadku gdy towary te, w tym opakowania, pochodzą z państw trzecich i opatrzone są – bez zgody – znakiem towarowym, który jest identyczny ze znakiem towarowym zarejestrowanym w odniesieniu do tych towarów, lub którego nie można odróżnić – pod względem jego istotnych elementów – od tego znaku towarowego”. Mowa w skrócie o ustanowieniu skutecznego mechanizmu przeciwdziałania fałszerstwu towarów wyprodukowanych poza UE, by uniemożliwić zainteresowanym stronom czerpanie korzyści z fikcji prawnej, zgodnie z którą towary przewożone nie są wprowadzane na obszar celny UE.

3.16 Z drugiej strony zapobieganie tego rodzaju nielegalnym praktykom handlowym i ich powstrzymywanie zostałyby skutecznie wzmocnione, gdyby we wniosku w sprawie dyrektywy ustanowiono specjalną podstawę prawną umożliwiającą Komisji Europejskiej wzmocnienie działań poprzez współpracę z władzami państw trzecich, których przedsiębiorstwa postępują tak w sposób powszechny i systematyczny.

3.17 Nie wystarczy do tego przepis art. 45 ust. 1 wniosku w sprawie dyrektywy, w którym mowa o tym, że „państwa członkowskie przewidują wydajną i szybką procedurę administracyjną przed swoimi urzędami pozwalającą na zgłoszenie sprzeciwu wobec rejestracji zgłoszenia znaku towarowego w oparciu o podstawy przewidziane w art. 5”. Należałoby bardziej konkretnie ująć charakter wspomnianej procedury, a także zawrzeć w przepisach rozsądny termin, w którym powinny działać odpowiednie władze krajowe, w trosce o spójność z art. 41 ust. 1 Karty praw podstawowych UE (prawo do dobrej administracji).

3.18 Podobnie skuteczność i przewidywalność ponadnarodowej ochrony właścicieli znaku towarowego wymagają przeglądu treści innych przepisów wniosku w sprawie dyrektywy, takich jak art. 44 i art. 52. Jeśli chodzi o art. 44, w którym ustanawia się dodatkową opłatę za każdą klasę towarów i usług powyżej jednej klasy włączaną do opłaty za wniosek

o początkową rejestrację, należałoby ustalić maksymalny próg tych opłat.

3.19 W przypadku art. 52, w którym przewiduje się współpracę między państwami członkowskimi a UHRW w celu upowszechniania harmonizacji praktyk i narzędzi oraz osiągnięcia spójnych wyników w zakresie badania i rejestracji znaków towarowych, należałoby ustanowić konkretny przepis dotyczący, zgodnie z art. 291 ust. 2 TFUE, przyznania Komisji kompetencji wykonawczych na rzecz przyjęcia wiążącego kodeksu postępowania.

3.20 Zgodnie z art. 197 TFUE, współpracę administracyjną UHRW i odpowiednich urzędów krajowych należy postrzegać jako kwestię wspólnego zainteresowania. Wskazane byłoby zwłaszcza ułatwienie wymiany informacji i urzędników, a także wsparcie dla programów szkoleniowych i przyznanie publicznych funduszy na ich organizację.

3.21 Ogólnie rzecz biorąc, cały proces harmonizacji powinien zostać zakończony w nadchodzących latach poprzez ujednoczenie prawa w zakresie znaków towarowych. W tym celu należałoby przyjąć unijny kodeks znaków towarowych, w którym określano by m.in. utworzenie elastycznej, jednolitej i finansowo opłacalnej procedury, ułatwiającej zainteresowanym stronom dobrowolne opowiedzenie się za dobrowolnym rejestrem handlowego znaku towarowego.

Bruksela, 11 lipca 2013 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Henri MALOSSE
